

CASE:**RARRT****Silje – en stille pige?**

Tema: Den vigtige oplevelsesdimension – et af anerkendelsens tre elementer.

En af de meget vigtige opgaver, når man skal give den anden følelsen af at have ret til sin egen oplevelse, er, at man er meget bevidst og afgrænset omkring sine egne repræsentationer af den anden – og dermed sine forventninger til den andens reaktioner. Mennesker er hele tiden i forandring, og derfor er det vigtigt at forholde sig åbent til sine egne repræsentationer og indre billeder.

Sommerferien er ovre, og eleverne i 3.b er i gang med et nyt skoleår. Silje, der er en stille og lidt forsigtig pige, har haft nogle rigtig gode og udviklende oplevelser i sommerferien, der har givet hende mere mod på at opsøge de andre i klassen og tage initiativer, når de leger.

Mona har haft eleverne til dansk, siden de startede i 1. klasse, og hun har vænnet sig til at passe lidt ekstra på Silje. Da de – efter et par uger i 3. klasse – skal på telttur på landet, er Mona særligt opmærksom på, hvor Silje er henne. Da de alle sidder omkring bålet om aftenen, og der bliver fortalt spøgelseshistorier, sætter Mona sig hen til Silje, lægger en arm omkring hende og siger: ”Jeg kan altså godt forstå, hvis du synes, det her er lidt uhyggeligt. Nu kan vi sidde sammen lidt.”

I denne situation kunne det se ud som om, at Mona er meget opmærksom på Silje og dermed passer særligt på hende. Man kunne også sige, at Mona giver hende retten til at have sin egen oplevelse, nemlig at situationen er lidt skræmmende og farlig.

Men denne situation viser os netop, hvor vigtig oplevelsesdimensionen er. Hvad nu hvis Silje i virkeligheden oplevede situationen helt anderledes? Hvis hun syntes, at det var fantastisk at være på tur og sjovt at høre spøgelseshistorier? Hvad nu hvis hun ikke længere havde brug for, at Mona passede særligt på hende? Hvad nu hvis de impulser til omsorg, som Silje vækkede i Mona, i virkeligheden blev udsendt af Mona selv, fordi hun følte sig som en værdifuld og moderlig voksen, når hun drog omsorg for Silje?

I så fald ville Monas meget velmente – men misforståede – forsøg på anerkendelse fastholde Silje i rollen som det forsigtige barn, og det ville være meget svært for hende at bryde ud af rollen. Hun ville få at vide: ”Nu bliver du vist bange”, selvom hun faktisk var godt tilpas.

Over tid kunne Monas fastlåste repræsentation blive meget problematisk for Silje. Når der over tid blev sat misvisende ord på hendes følelser, ville der etableres et misforhold mellem den indre oplevelse og de ydre reaktioner. Hun kunne blive forvirret over – og miste tilliden til – sine egne reaktioner. Hun kunne miste evnen til at mærke sig selv på en realistisk måde. På denne måde ville Monas omsorg faktisk blive en bremseklods for Siljes selvudvikling.

Derfor er det vigtigt hele tiden at forholde sig åbent og reflekterende i forhold til sine egne billeder og repræsentationer af den anden. Man må spørge sig selv med jævne mellemrum: Hvilke indre billeder har jeg af den anden? Er dette billede åbent for forandring? Er det udviklingsstøttende? Matcher det den andens egne oplevelser?